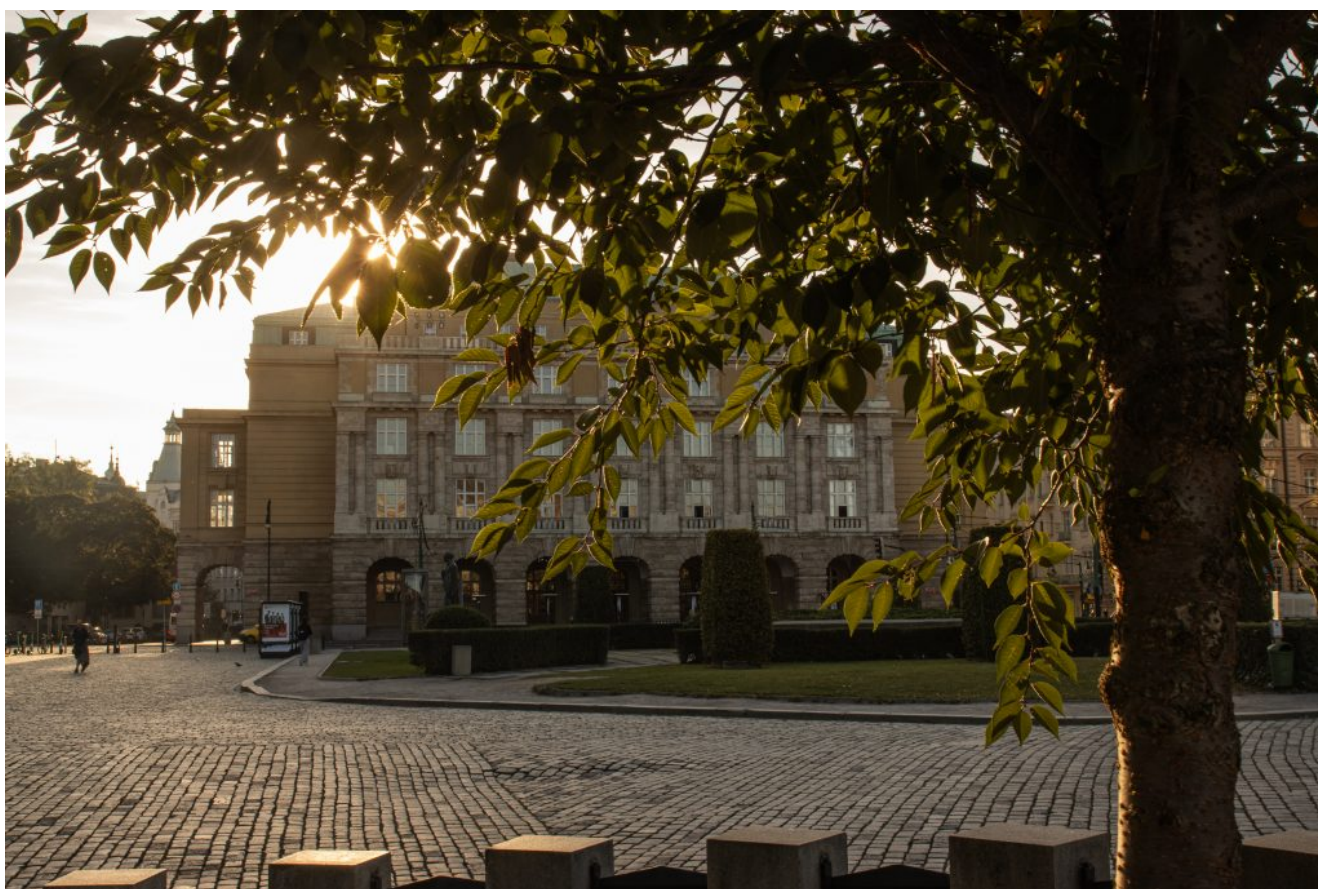

Filozofická fakulta UK má nové docenty a docentku

Docenty se 1. července 2024 stali dr. Danielle de Santis z Ústavu filosofie a religionistiky pro obor Filozofie, dr. Marcel Černý z Ústavu etnologie a středoevropských a balkánských studií pro obor Slavistika a externí uchazečka dr. Monika Baumanová z Filozofické fakulty Západočeské univerzity v Plzni pro obor Archeologie.

Daniele De Santis, Dott. Ric., svou habilitační práci napsal na téma „Transcendental Idealism and the Sea of Suffering. An Investigation of Husserl and Heidegger“. Dílo usiluje o zcela novou interpretaci polemiky o významu fenomenologie mezi Edmundem Husserlem a Martinem Heideggerem. Tuto polemiku líčí z pohledu samotného Husserla, čímž jde proti dosud uznávanému historiografickému paradigmatu. Zatímco Heideggerova vlastní kritika Husserla byla badateli obvykle považována za zcela likvidační vyřízení Husserlova filozofického projektu,

Husserlovo čtení analytiky „Dasein“ z Heideggerovy knihy *Bytí a čas* jako „filosofické antropologie“ je obvykle považováno za výsledek naprostého nepochopení knihy. Na rozdíl od takové teze práce hájí tvrzení, že skutečný smysl Husserlovy kritiky Heideggera vychází z Husserlova vlastního filozofického systému, který rozvíjel v posledních dvou desetiletích svého života.

PhDr. Marcel Černý, Ph.D., se habilitoval na základě práce „Vítr skučel, Balkán sténal... Nástin dějin bulharského literárního obrození pro Čechy s připojenou chrestomatií“. V názvu práce je parafrázována slavná revolučně zjitřená píseň tradičně připisovaná Dobrimu Čintulovovi „Vjatār eči, Balkan stene“. Českému čtenáři poprvé zevrubně představuje hlavní momenty, osobnosti a literární díla bulharského národního obrození. Tím je míněn národněosvobozeneco-kulturní emancipační proces, probíhající v politicky nesamostatné balkánské zemi v letech 1762–1878, jež byla součástí multietnické Osmanské říše.

Monika Baumanová, M.A., Ph.D., svou habilitační práci napsala na téma „Archaeology of the built environment and urban space on the East African coast (11th–19th century CE)“.

Archeologie na pobřeží východní Afriky se již od druhé světové války zabývá svahilskou kulturou, která se zde rozvíjela od konce 6. a začátku 7. století našeho letopočtu. Typickými rysy této kultury jsou rozvíjení obchodu, islám a život ve stovkách malých městských státech v těsném sousedství Indického oceánu, jejichž pozůstatky se dochovaly na 3000 km dlouhém pobřeží v podobě archeologických lokalit a historických center současných měst. Ve sledovaném období 11.–19. století v této práci dálkový obchod propojil východní Afriku s vnitrozemím kontinentu a se Středním východem, Indií a Čínou, islám se stal hlavním náboženstvím na pobřeží a jednou z charakteristik městské architektury se staly stavby z místního korálového „kamene“.